

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš;
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoča ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

→ Sserbske njedželske lopjeno. ←

Wudawa so kóždy sobotu w Šmolerjez knihizisheczerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pichedplatu 40 pj. dostacž.

18. njedžela po swjatej Trojizy.

Sap. slutki 19, 23—40.

Wyshe teho teksta, kiž nam powjeda sběžk w Efesu a jeho směrowanje, mohli my słowa 2. psalma napikacž: „Rostorhajmy jich swjastki a czikajmy wot sebje jich štrnyki. Ale tón, kiž w njebjekach bydli, směje so jim; tón Anjes hani jich.“ Ubo hišćeje lěpje słowa 93. psalma:

Tón Anjes je wyshe wulkich wodow.

1. Něki posběhaja swoje šumjenje.
2. Tón Anjes pak je hišćeje wjetšchi we wyškosći.

1. W měsće Efesu je japoschtol Pawol dołho předowal a jeho džělo njeje podarmo było. Mjeno Anjesa Jesuša bu khwalene. Duž pak so tež pschecziwjenje sběha. Wodžet pschecziwjenja je słótnik Demetrius. W Efesu stejške krašny templ Diany, kotryž do džiwow swěta licžesche a w kotrymž so pjećja i njebjek padnjeny wobras bohowski khowasche. Wot tuteho templa wón małe wotwobrasny, šlěborne klětki džělasche, kotrež kebi pucžowarjo rad jako dopomnjeńku kupowachu a sobu domoj bjerjachu. Dale dobra warba wotebjerasche, hdyž Pawol ewangelijon předowasche. Pschiboha mammona je so Pawol dótknył, a to wón njeczepi. Hdyž so wo pjenjesy a kubło jedna, so wutroba hnydom roshori. Demetrius sběžk swjedze. Hdyž je jemu wo to czinicž, so na pjenjesach štkoduje, wě wón to derje i tym pschikrycz, so wón fastupi ja czesć templa a bohowski. Wón žyle pobožnje rěči: Bohowka

je w strasche; wón rěči wótczińszy: wón ma lěpsche města we woczomaj. Tym pomoznikam a džělaczerjam pokasuje strach khudoby a głoda, dokelž džěla njesměja, a i tym žadosće sahoru. Sběžk roscze. Lud wali so na torhoschežo. Tam chzysche žid Aleksander rěczecž, knano i tym wotpohladom, hidjenje pschecziwo kšchescziwanstwu hišćeje bóle roshoricž; ale wóni jemu njedachu k słowu pschincž, ale wolachu na dvě hodzinje: „Wulka je Diana Efesiškich!“

Pschecziwo šebicnosći a šamowužitkej je kšchescziwanstwo stajnje wojowacž mělo; tehodla so šklovowi wikowarjo a palenzowi wikowarjo wojowali pschecziwo mišionstwu. Na móščen so człowjekej pschimnycz nješmē. Wobsebjje slē je, hdyž kebi šebicnosć hišćeje mantl napójknje, kaž bychy najdrožsche kubla człowjestwa w strasche byle. Někotre rasne słowa wschitto wuczinja; někotři wolarjo hromadu luda sobu storhnu. Kač so to spytowali, kšchescziwanstwo i tajkim wolanjom potorchacž: Wědomosć, šdžělanosć, rosjašnjenosć, dwazhty lěštotetk, šwobodnosć — t. j. wulka je Diana Efesiškich! U pschezo je to takama czělna šwětna myšl, kiž so njecha šchtrasowacž dacž Duchej Božemu.

2. Šdže je dženska ta Diana? Něchtó so wjazny k nej njemodli. Šdže je jejny templ? Šsame rospadantki hišćeje to městno pokasuja, hdyž je stejal. Nad Efesom knježi polmēšaz — Turka, dokelž so přenju lubosć wopuschčili. Ale ewangelij je swoj dobyczerski pucž šchol. Tón Anjes je wjetšchi we wyškosći, wjetšchi hač Diana. Duž šmy stroschtni: Tež najdziwische wodny so rosběhnu.

Pschi skale tschesczijansteje zyrkwoje rosbije so blasnistka kódz kweta.

Alle tež my dyrbinny kruczi a kwerni bycz. Pawol so njeboji: wón chze kwedczenje wotpołożicz sa teho Knjesa; tola wón tež njecha pschesważliwy bycz: wón so do martrařtwa njecziszczezi. Wón swoju wolu podda radze pscheczelow, dokelz wě, so je to tež Boža rada. Szamo póhansta wyschnoscž (fanžler) dyrbi sa njeho fastupicz: Sduž so nēczeje pucze Bohu spodobaja, wón tež jeho njepscheczelow spokoji. Woni dyrbja wusnacž: Wón njeje žadyn hanjet nascheje bohowski. Dianu wón pomjenischil njeje; wón pař je posbėhnył swojeho Knjesa. Tak so žada czicha kwernoscž w tschesczijanstim žiwjenju, psches nasche khodzenje Boha posbėhowacz, Sbožnika wulkeho czinicž pschede wschēm kwetom.

Pobožny muž so modli a my s nim: O Knjeze Jesu, tebi staj wěřšik a morjo pořluschnaj, smėruj sakhadzenje ludow a nascheho czėla a kwě pscheczimo tebi!

Samjeri.

Na wječor.

Glej, psches serjojte wrota
W domczk Boži kłoncžto dze,
A pruha kwėtki skota
Som' bydlo njebjeste.

Sa horu wócžto sprózne
Tam nětko sandžela,
A ł strazi hwėžki nózne
Wóh jemu sakhwěczja.

Móz czėmnny sawěřsch tkaje
Po semi schėroto,
A psches pola a haje
Szón czėhnje czischniko.

Tež ł nam so jandžel niži,
Szón njeke serjojty;
A s rańšchim kłonzom bliži
Sso džen sař sadowny.

J. K.

Česuf a jeho wobydlerjo.

Sastupmy se sczenikom Lukaschom do Česusa, nahladneho města njedaloko morja na wječornej stronje Maleje Ařisteje ležazeho. Szwjaty Pawol tu tež pschėbwa, ale jeho njewohladamy; pscheczėljo jemu dženka ludoweho ropota dla njedowola, so s domu podacz.

Česuf je hłowne město a bydlo wyschnoscže tehole krucha romsteho khėžorstwa. Dokelz psches njo pucz wjedze, po kotrymž so tworj do kraja a s kraja woža, dha so torhosčezja s tworami a ludžimi napjelnjene, a tež na hařach so s wikowarjemi a pschihladowarjemi mjerwi.

Česuf je póhanste město. Jeho najrjenšcha pucha je wulki rjany templ, kiž we wokolnych krajach swojeho runječja nima. Samożiezi mėsčezjenjo so jon bohowszy Dianje natwarili, kotruž druhdže jako schitowarřku džiwiny a hońtwy, jow pař jako plodžetku a sežiwjetku žiwjenja czesčja.

Česuf je tež putniske město. S daloka putnizy sem pschikhadzeja, so bychu klawny templ wohladali a jeho se kłėbora džėlanu mału podobisnu abo kłėtku sa dopomničku kupili.

Lud po wěrje a sadžerženju jara khmany njeje. Hiscze mjes nami tschesczijanami so hódno pschitwėry nadeńdže, ale w Česusu je zylė wobydlerřtvo pschitwėrne, a tak tam kusřarjam bohate žně rostu. Žako so Pawolej radži, mału licžbu wobydleri s pruhami swojateho ewangelija pschėkwėdczicz, tak hanibnej pschitwėra a kusřarřtvo stej, dha mnořny swoje kusřarřke knihi spala a s nimi wulke samoženje sanicža. Kaž jeni sa knihi, tak drusy sa swoje czėlo wjele wudadzja a so kaž bohaty muž w ewangeliju wschėdnje w krařnym wjeřelu žiwi, prajizy: „Nječ jėmy a pijemy, pschetož jutije kmy morwi.“ Žaposhčol posdžischo jara skorži, so je w Česusu wjele czėpicž měl a s pscheczimnikami wojowacz dyrbjal kaž s džiwimi swėřjatami. Jeho wojowanje sa jeho Knjesa a Sbožnika njeje podarmo bylo. Niz jeno w Česusu, ale tež we wokolnoczi mėshta, haj, po zylm kraju je jemu wėřjaznych dobylo. Alle czim bóle so jich licžba pschisporja, s czim wjetřchim mjersanjom Demetrij to widži, pschetož pschėzo mjenje swojich kłėbornych kłėtkow wotbywa. Wón njeje muž, kotremuž by s rořschėrjenjom bohowsznych tepłow rořpschėsčezeranje jeje czesčze na wutrobje ležalo, wón wjele bóle czesčž swojeho wumėřstwa pyta; njeje muž, kotruž by so nad woporami wjeřelil, kotrež so bohowszy pschinosčujuja, ale wón swojeho samřneho dobytku hlada; muž, kiž po prawom wolacz njedyrbjal: „Wulka je Diana Česisřich!“ ale srawnischio: „Wulki je pjenježny pschibóh Demetrijowy!“ Alle Demetrij je pohan, jemu so njedžiwamy, wón tola tež se swojimi kłėtkami druhim saksřžbu pschiwobroczi. Že dha tón tschesczijan lėpschi, kiž jeno tak daloko sa Knjesowu zyrkej wustupuje, hacž ma sam pschi nej nėkajku warbu? tón, kiž so w Božim domje pokasuje, so by czesčž kwėrneho kemschikhodžerja a khwalbu pobožnosče wobkhowal? tón, kiž ma wjele bibliřkich kłowow na jashku, ale jeno na jashku? Tu placzji: „Woni wschitzy, kiž ke mni rjeknu: Knjeze, Knjeze! do njebjesteho kraleřtwa njepschidnu“, pschetož tu je ludanje wusamkujene.

Kaž je pjenježna lubosčž wschudže korjen wschitkeho řleho, tak tež s Demetrijoweje w Česusu njelube řelo narosče. Demetrij s blasnym wolanjom swojich džėlaczerjom naschėzuma, džėlaczerjo natyknou mėsčezjanski lud, a kłoncžnje hara nastanje, pschi kotrež ničto njewė, czehodla so wola. Tu widžimy, tak jedyn sawjednik mnohi lud sabludži, tak lud wėřte kłowo bjes dalscheho pschėmyřłenja sapschija a tomu lohko pschipadnje, kiž najbóle hwėřjeka. Čhemy-li ludži, kiž so teleje duchowneje kłabosče njeħańbujja, widžecz, njetriebamy do Česusa hieč. Sduž pola nař muž se kwėtnej mudrosčžu wo nabožinsřich wėřach řudži a rėcz řkónczi, husto dořcz tež s rukomaj kłėřaju jemu a swojemu saksřljenju. Že jow kaž tam. J. K.

Modlitwa.

Na swojim puczowanju do Durinskjeje bė Melanchthon we Weimaru czėžto řhoril. Dokelz bė so jeho wobřtajnosčž džen wote dnja pohubjenřchika, póřta saksři kurwjeřch s wosom po Luthera. Žako tón dóńdže, ležesche luby pscheczėl w posřlednich řdychnjeńčłach. Jeho rėcz bė řlamana, kłyschenje so posřhubilo, woblicžo a spanja spadnylej; wón niłoho wjazy njesnajesche a wo jėdž a picže ani njerodžesche. Nařtróžany Luther pschi jeho řozu řjeřesche a njemóžesche kłowčłka prajicz. Škóncžnje sawola: „Swarnuj Wóh! Kař je czert tele woblicžo řwobidžil!“ Potom so ł wolnu wobroczi a so s možu, kaž by njebjeka dobyčž chyzł,

wótsje modlesche: „Lubny Božo, ja czi wscho t nohomaj czišnu. Wschato to tola moja wěz njeje ale twoja. Ty, Božo w njebjach, njejsy dha wjazy žiwny? nješlyšich wjazy!“ — Sako běšche takle s Bohom porěčel a, kaž posdžišcho prajesche, lubemu Bohu polny mječ starosćow psched durje czišnył, jemu wschitke sa modlitwy date šlubjenja, kiž se šwjateho pišma wjedžešche, wopowjedał, tež prajił, so dyrbi jeho wušlyšhecž, hewał njemohł jeho šlubjenjam dale wěricž, dha šo s wjebelej nadžiju t Melanchthonej wobroczi, šapschimny jeho hižom šmuu ruku a džesche: „Budžeže trošchtny, Šhilipje, wy njewumrjecze! Njedajče šrudnemu duchej do šo, ale špuschžeječe šo na teho Anjesa, kiž móže moricž a wožiwjecž!“

Džiwnje tele šlowo škutkowasche. Melanchthon šašo dychacž pocza a bu šašo t žiwjenju šbudženy. Wórny lubodroheho pscheczela šesna, a widžomnje jeho mozy wot šameje hodžiny pschibjerachu. Posdžišcho wo tym takle pišasche: „Sa buch w Durinskkej wot žalostneje šhorosće nadpadnjeny, kotraž s tysznosće a s rudženja wukhadžešche, kiž bě mi njepscheczelska nje-lubosnosć pschihotowala. Sa bych wumrjel, hdy by doktor Luther njepschischol a mje šmjerczi njewutorhnył.“ Luther šam pał wobtruczi: „Sa šym tehdy našeho Šhilipa je šmjercze wuprošnył.“

J. K.

Ršchiz.

Dom šo nješu s šchizom šwojim
 A wěrjazemu štadleschu,
 Anježe Šesu, ša tobu,
 Šošyluj mje s šchizom twojim,
 Šo bych, kaž šy pschifajal,
 Tež tón mój rad na šo brał.

Šak tež chžyl tu derje pobnyč
 A pucž nam'lačž do njeja
 Bjes šylow a bjes šchizy?
 Šróny njem'že nihto dohnyč,
 Šiž tu njeje wojowal
 A pod šchizom šbity štal.

Šotorjenje, poniženje,
 Ššylowanje, štyškanje
 Šěka pucž, kiž horje dže,
 Šotom pschindže powyščenje,
 Šbóžne šwětlo po tej czi, mi,
 Šparadis po pusežini.

Šak šy nam, ty Boži šwjaty,
 Šěhdy w twojich cziłowškich dnjach
 Štuwal w šylach, tysznosćach,
 Š šchizy t paradisej wjaty,
 Ššy dom šchol do krašnosće,
 Šdyž bě nimo czerjenje.

Šny-li s teje wěry panył,
 Šerje by mi njebył,
 Šiž minutki rucžišcho
 Šjebych s mojom' šchizy cžahnył,
 Šle Boha rošhnewal
 A mój trošcht šej šahypal.

Ššamoprawdne moršotanje
 Š Bohom jenož roškorja,
 Š wutracžu mój pošlabja,
 Šo nje' žane dowołanje
 Šožej' lubej' pomozy —
 Šě, ja nješu ščezpłiwny!

Š šchizom na ramjenju radny
 Šotšal hicž, duch pschiswoli,
 Šepje budže w Šalemi,
 Ššmi mje bórny jeno s hnady,
 Šesu, t Tebi, ša tobu,
 Šo tam šbóžny docžahnu.

Handrij Zejleš.

Dwě njerunej mandželstwie.

(5. pokračowanie a škončenje.)

VI.

Šola Šjarnatež hotowcchu šo na wulki šwjedžeń. Šašmiska hońtwa mějesche šo wódžeržecž. Šjele hošči s wokolnosće a s města bě prošeny; pschetož Šjarnatowe šublo mějesche wjele lěšow a wjele kěcžiny a w njej rjanu džiwinu. Ššchi tajkich škladnosćach Šjarnat pošasa, šo je šam něšcho hódny a hoščo dyrbiachu jeho bohastwo widžecž a šhwalicž. Šano jedny wós po druhim hošči wožesche, kotrychž wschěch Šjarnat pscheczelnje witasche.

Šdyž běchu wschizy došli, šo wscho na hońtwu poda. Běšche to žyła cžjoda, kotruž wschelazy wješni, kiž mějachu džiwinu honicž, powjetšowachu.

„Šjane wjedro, moji hoščo!“ Šjarnat t šwojim pscheczalam šo wobrecžiwšchi rjekny, „nětko pał tež je cžab, šo njebjeka trochu lěpsche woblicžo cžinja, hacž na žnjach, hžezž je nam wschón žrany a pscheńčny njerjad wurošł“, a pschi tym po šwojim waschnju šelicž pocza, šo bě to jeho pscheczalam škoro pschewjele.

Šucž jich nimo kěchowa wjedžešche. Šchizy, tam na rowach štejaze, wuhladajo, Šjarnat hanicž pocza: „Ššestrěwajče jeno šwojej běkej ruzy, kaž jara chžecze, ja na wasche šivanje hiščeže dołho njepošlucham. Šwoja krej je hiščeže mloda. Duchowny pschezo na šwojej kětzy wěščezi, šo budžeja morwi junu se šwojich rowow šlawacž. Šo, ha, ha! my chžemy dženska se šwojich šlintow buchacž, šo budže šemja ržecž. A hdyž dženska šlawacž njebudžeja, dha tež niž na šudnym dnju.“ Takle hrosnje rčžo se šwojimi pscheczalemi dale cžerjesche.

Šjefni běchu to šlyšeli. A Šchewčiz wobštarny nan šlowu tšchako rjekny: „Šeli šo tón dženska žiwny dom pschindže, dha bych šo džiwal. Takle šo Wóh ša šméch mēcž njeda.“

Šońtwa šo šapocza. Šjarnat jako wušchilny hajńł wschudžom přeni. Nětko do lěša pschindžechu. Šola šcho tam wuleczi? Šjekě to jelen? Šoj, haj, a šak krašny! Běšche s 30 rózłami.

„Šeho dyrbi“, Šjarnat šo šmėjo mēnjesche, „šam šatšelicž. Šerje, šo šy šam trochu do přědka a wschizy drusy hiščeže do šady. Duž do přědka. Šajke šwěrisko!“

Šžishe do přědka džesche, ša šchtomom šo pošlakny a šo na jelenja mērjesche — a wrješ — wuššeli, a jelen šo wali. Šnydom „hurrah“ wclajo šo Šjarnat t njemu bliži, šo by jeho se šwojim hajńškim nožom šakšól. Šunje šebi s nim do wutrobna mērjesche — duž, o štrach, jelen, kiž běšche drje šhětro šranjny, ale niž morjny, šo šhroba a Šjarnata, kiž wschón wuštróžany nož s ruki šhubi, se šwojimi rohami t šchmrojkej pschipře a tš wótre rózki šwojich rohow jemu do wutrobna štorczi.

Ša šmjercž ranjny Šjarnat w šmjertnej bolosći rujesche, šo psches lěš daloko a šchěroko šlincžesche, šo hajńkojo šlyšchachu a na měštno nješboža šhwatachu. Šelen bě mješ tym morwy t šemi padnył, ale jeho rohi hiščeže w Šjarnatowym žiwocze tčachu. Š nusu je wucžezechu.

Šjarnat pał s hložom ššwlo žalosćesche: „Š ja nješbožowny! Wóh šo njeda ša šméch mēcž! Šš — pošty — šym — šalšch — nje pschifajajo — t njeju pošbēhnył — a šo s nimi šbóžnosći wotrjekł, — s tšjomi — šonzami — je jelen mje — pschekšól.“

„D moje — hrěchi, — hrěchi, — hrěchi! Ze — ja mnje wodacze? Ach, ja hym shubjenn. — Tola prjedy hač wumru, kłyschcze: Sa hym kwoje fajmy sapalik; wjedzach, so Surz nimo nich pónidze; duž hym winu na njeho walik, so bych so dla jeneje prjedawšcyeje wězy na nim wjeczik. Haj, Bóh so njeda sa kměch měcz. D — helste — płomjenja, — haj, — haj, — ja — waš — čuju, — ja — wam — njeczeknu.“ S tym kwoju czornu duschu pušczi.

Sońtwa, wě so, pschesta, a ludžo mary i halosow natwarichu a Bjarnatowe czěło domoj nješechu. Sało czěło nimo kěrchowa nješechu. Schewcziz schědzimz rjelnj: „Kschizje so kimate, a niz podarmo. Bóh kam je khostał.“ Prjedy hač domoj pschińdzachu, bě so powjescz wo podawku wo wšy rosnješla.

Sank bě wšcho kłyschał a domoj k maczeri, kiž běšche hišcye pschezo na kwojim khorokožu, čěrjesche polny wješela: „Maczi, maczi, nan je njewinowaty, nana dnrjba pušczičiz; jutije budže sašo domach. Nětko ma wšcha našcha nusa kónz.“

„Ale i čeho dha ty to wěsch?“ macz kwoju šlědnjenu głowu posbėhnjwšchi so jeho praschescye; pschetoz jej so to k wěrje podobne nješdascye. Duž jej jeimn hym wšchitko wupowjeda.

Wšcha hnuta macz poskłuchascya. Potom kwojej ruzy stłknywšchi rjelnj: „D Božo, budž ty temu semrjetemu hnadny. Sa jemu wšcho wodam. Tvoje kudy so prawe.“

„A nětko, Sanko, wuhotuj nanowu stwu a naplecž wěnz. Wny čzemy se kłysami wješela jeho witacž, kaž kmy se kłysami srudoby jeho wot šebje čzahnyčž widželi.“

Tsi dny bėchu so minyle. Wojnarjez macz bėšche, dokelž wješela powjescz wjazy samó hač lékarstwo, stanyła a i wotnom hladascye, hač nan so skoro wrócził njeby.

Bėšche rjany džen, wšcho čzičo. Slaj, nětko swony saklinčachu. Bėchu to kmjertne swony a i Bjarnatez doma kaschcz nješechu. Šchtó sa nim džěšche? Zara mało ludži. Pschetoz Bjarnatowi pscheczěljo bėchu drje so i čzrjėdami wokolo njeho čzišcželi, tak dokho hač jeho dom jim sawješelenja lubjesche — ale psched kaschczom a rowom woni čžekachu. Runje i wrotami na kěrchow kaschcz nješechu, dha wojnač, nětko wšchón wusprawnjenn, do wšy krocžescye. Tcho, kiž čzysche jeho stasycž, tu do rowa nješechu. Wón so pschewodžerjam pschisamkny a pschirawje čziči Wóteženascy wuspėwa a tež pjatu próstwu: jako my wodawamy našchim winikam. Potom pač domoj k tym kwojim khwatašcye.

D to bėšche wješele!

Wón wobjimascye kwoju mandželisku a kwojeho kyna, wón rěczescye wo tym, kač njeje pschestał k Bohu dowėru měcz a so je nětko wšcho čžěke nimo a sabyte.

VII.

Lėta bėchu so minyle.

Sašo psched woltarjom teje kameje zyrkwe kłubjenaj klecžeschtaj. Sašo swony kwoje swuki i wěže scželechu, sašo duchowny wutrobu hnuzaje napominanje čzinjesche. Mjes kweđkami namašach Klimanta, sa kotrehož bėšche něhdy wojnač pscheczimw Bjarnatej po kweđomnjju kweđczik; a pschi nim wojnarjez nana a wojnačku. Wobaj staj drje trochu sestarcjenaj, ale sbožo dženkaja jeju woblicžo pschekrafnjesche.

A šchtó dha bėšchtaj kłubjenaj?

Bėšchtaj to mlody wojnač, kiž so tu i Klimantez džowtku Mačku sa čžaf žiwjenja swjasa.

So dołonjanej Božej kłuzbie so čžah do Bjarnatez domu poda; pschetoz mlody wojnarjomny hym bėšche nowy wobšedžer Bjarnatoweho kubka.

Kač bėšche to pschisčko?

Swudowjena Bjarnatowa kubko džeržecž njemóžescye. Kacžrunje bėšche Bjarnat pscheczimw džekawemu ludej jara na kóždy kroschik hladał, bėšche tola wjele pschi kwojich hoščzinach a pschi kwojim wyšokim hracžu pscheczimk. Pschede wšchém pač jcho to dele nješescye, so tola žadny kochž jcho polow njebė, kotryž njeby dwójzj a trójzj saklał był, a duž tež na jcho hospodarstwoje žane žohnowanje njeležescye. Pschi sapišanju a sestajenju herbstwa so pokasa, so ma wjele dołha. Tchođla Bjarnatowa kubko pscheda a so do města wróczi. Šdy budžiscye šebi žadała, so bych wješni pschi jeimnym wotšahicžu i radoščzu wješ wupyschili, bych to wěšcye čziniłi; ale kłysow sa njei płacacž, to nikomu móžno njebė.

Kubko bėšche Klimant kupik a je kwojej džowzj, kiž šebi mlodeho wojnarja bjerjesche, dał.

Wješeli wšchitzy sa kwašnym blidom šedžachu a wo tym a tamnym rěczachy.

Duž postany stary wojnač a wotry bėke rubiško, a šcto pod nim we kwojej ruzy džeržescye? Wěnz i dubowny lisčzi plečenn, kiž pač bė dawno swjadnył. Wšchitzy so nad tym džiwachy. Wón pač jón psched mlodeju mandželšciju staji a rjelnj: „To je wěnz, kiž je něhdy mje do mojeho doma witał, a kotryž hym šebi hač dotal wobkhował. Tcho napikmo hym stajnje psched woczomaj mēk. Njech je to tež pola waju tač. A wěnzowe napikmo je:

Dom bjesbóžnych budže stajenn, ale pobožnych hėta budže so šelenicž.“

Wšchelake i bliska a i daloka.

* **Stowna šerbiska předarška konferenca** směje kwoje našymške pošedjenje šchtwórtk 7. oktobra dopołdnja 1/2 10 hodžin w „Šerbškim Domje“ w Budyschinje.

* **W šandženym tydženju je kžezoritwowy kancler** Tcho Majestoscž sakšeho krala Wjedricha Augusta w Dražđžanach wopytał. S sakim wotmyšlenjom je so tón wopyt mēk, njeje so na šjawnosčž dało.

* **Čžaf sa kwowodne wotedawanje kopora, možasa a niska** je so hač do 16. oktobra pschidłějšchik. Potom budže so wote-wšacž, a je praschenje, hač budže so nětcžiscya płacžisna dale płacžicž. Duž so ničto njekomdž i wotedawanjom.

* **Wójnska požžonka je wunješla psches 12 milijardow kwiwnow** a nimale 100 milijonow rjane kweđčenje narodneho šmyšlenja našcheho luda. To je tak wjele, kač dobytka wulka bitwa. Mašchi njepscheczěljo tajki wunoschł woczakali nješku.

* **Swješkelaze je**, so so khostaniske šudženja pschi krajnych šudnistwach w čžafu wójny kžetro wotešerale. Tak na pschiklad so pschikžadne šudy, kotrež mējachy hewaf wjele džekacž, nětko w našymje pschi někotrych krajnych šudnistwach žyle wupadnyčž moške.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale je tež we wšchěch pschewawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyschinje dostacž. Na šchtwórcžlėta płacži wón 40 pj., jenotliwe čziška so sa 4 pj. pschewawaju.